

Τα γράμματα χορεύουν κυριολεκτικά για την Ελίζα γιατί η Ελίζα έχει μαθησιακές δυσκολίες, λειτουργεί διαφορετικά στο βάθος του μυαλού της, βλέπει τα γράμματα αλλιώς, τους αριθμούς ανάποδα, στο περίπου, ειδικά αν μοιάζουν. Ακόμα και τις κινήσεις τις καθρεφτίζει αντίθετα. Τα γραμμένα σημεία την μπερδεύουν, δεν κάθονται ήσυχα μπροστά στα μάτια της να τα αποκωδικοποιήσει. Ζαλίζεται, αργεί, καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια εκεί που τα άλλα παιδιά δεν μοιάζει να παιδεύονται και τόσο. Ενώ έχει μεγάλο ενθουσιασμό, τραβάει ζόρι, την πιάνει το παράπονο, την κατακλύζει ένα τεράστιο επαναλαμβανόμενο «γιατί, γιατί, γιατί». Ο μπαμπάς της Ελίζας της εξηγεί, έχει υπομονή, είναι εκεί για να την υποστηρίξει να βρει τους τρόπους να ξεπεράσει τις δυσκολίες της, κόλπα και μυστικά. Αναθαρρεύει η Ελίζα «Μήπως τα γράμματα χορεύουν για να τα αγαπήσω πιο πολύ;». Τα γράμματα χορεύουν γιατί της Ελίζας της αρέσει ο χορός...

Ο τίτλος δεν παραπέμπει σε ποιητική εικόνα. Το βιβλίο δεν μιλάει για τα ωραία και εύκολα πράγματα. Τουναντίον καταπιάνεται με ένα θέμα δύσκολο, που πολλές φορές θεωρείται ταμπού γιατί συνδέει την εξυπνάδα και την μάθηση με την σχολική παρακολούθηση. Η δυσλεξία μα και άλλες ιδιαιτερότητες έως πολύ πρόσφατα ήταν σχεδόν ψιλοάγνωστες, χωρίς πρόνοια αντιμετώπισης. Αποτελούσαν ντροπή για την οικογένεια αν ένα παιδί για οποιονδήποτε λόγο δεν «έπαιρνε τα γράμματα» για αυτό και κρατιόταν στα κρυφά. Προκατάληψη με τα όλα της. Πήρε καιρό για να γίνει αποδεκτή μια δυσλειτουργία και να μη θεωρείται δικαιολογία, τεμπελιά, αργό πνεύμα. Για αυτό έχει σημασία που κυκλοφορεί και παιδικό βιβλίο για παιδιά της πρώτης και δεύτερας δημοτικού που περιγράφει την δυσλεξία, την αποενοχοποιεί και προσφέρει αισθήματα πίστης και αισιοδοξίας για την αντιμετώπισή της. Είναι η αισιοδοξία που ενδυναμώνει την θέληση και βοηθά να ξεπεραστούν τα εμπόδια. Και στο κάτω κάτω όλοι μας συναντάμε εμπόδια, αν δεν είναι αυτό είναι το άλλο ή το παρόλο. Όλοι χρειαζόμαστε αισιοδοξία και οι ιστορίες των άλλων μας βοηθάνε να νοήσουμε και να κατανοήσουμε.